

[Poul Hartling.]

vel føle sig mere forpligtet end netop statsministeren af de henvendelser og opfordringer, som statsministeren dengang rettede til alle dem, der får afgørende indflydelse på de kommende indkomstbeslutninger.

Det offentlige har endvidere både gennem sit eget virke og gennem det klima for produktion og erhverv, det er med til at skabe, indflydelse på, hvilke reelle muligheder for indkomststigninger der bliver. Skal vi virkelig sikre grundlag for den størst mulige velstandsfremgang for hele befolkningen i de kommende år, og det må jo være målet for en økonomisk politik, er der en række opgaver, der må løses. Det gælder som nævnt først og fremmest inflationsbekæmpelsen. Både som led heri og af selvstændig betydning må nævnes en skattereform, som ikke blot omfatter opkrævningsmåden, men tager skattesystemet som helhed op. Venstre anser flytning af en væsentlig del af skatte trykket fra skat på arbejde og opsparing til skat på forbrug for nødvendig. Her har vi som andre partier accepteret det merværdiafgiftsprincip, regeringen har foreslået, men under den bestemte forudsætning, at dets gennemførelse skal kunne danne grundlag for en virkelig og samlet skattereform.

Venstre har på en række punkter kritiseret regeringens kildeskatteforslag bl. a. i dets praktiske og administrative udformning. Finansministeren har bebudet ændringsforslag til sit tidligere kildeskatteforslag, og dem vil vi naturligvis til sin tid se på. Det samme gælder det værn mod overdreven beskatning af indkomst, som socialdemokratiet før valget stillede i udsigt at ville foreslå som afløser for skattefradragsretten. Men alt dette skal vi nok ikke belaste denne finanslovdebat med, når vi alligevel får en førstebehandling af skattelovgivningen i næste uge.

Statsministeren bebudede forleden genfremsettelse af forslaget om udligning af kontingenterne til forskellige arbejdsløsheds-kasser. Venstre ønsker denne tanke videreført, så der sker en sammenfatning af kontingenter til både syge- og arbejdsløsheds-kasse med folkepensionsbidrag til et samlet tryghedsbidrag. Tilsvarende må der ske en praktisk sammenfatning af de forskellige arbejdsgiverbidrag til sociale formål. At

fordele beløbene til de forskellige formål må være en offentlig opgave. Det kan ikke være rimeligt, at den enkelte borger skal betale forskellige steder, når det lige så godt kan klares samlet og derved ydermere bidrage til administrative forenklinger og besparelser.

Venstre ønsker videre, at dagpengesatserne på disse områder forhøjes, så de kommer i bedre overensstemmelse med det almindelige indkomstniveau. Fra de senere måneders skattedebat kunne man måske næsten få det indtryk, at skatten er det eneste økonomiske problem for den, der bliver syg eller arbejdsløs. Men de andre udgiftsposter er jo også problemer, så længe dagpengesatserne ofte ligger på det halve eller mindre af en almindelig dagløn. Det nuværende splittede kassesystem har nok sin del af skylden for dette forhold, og venstre ønsker arbejdet fremskyndet mest muligt i den socialreformkommission, som blev nedsat på vort initiativ.

Venstre ønsker den offentlige arbejdsanvisning udbygget som en service både for lønmodtagere og erhverv. I denne forbindelse må også nævnes behovet for øgede muligheder for omskoling, tillæring, supplerende uddannelse livet igennem. Det er et positivt bidrag til produktionsfremgangen, men det er også med til at give den enkelte større udfoldelsesmuligheder og øget tryk-
hed. Disse muligheder skal også stå åbne for de kvinder, der, når børnene vokser til, gerne vil vende tilbage til arbejdsmarkedet. Her er et stort område, der fortjener at blive taget op.

Ved at tage disse forskellige opgaver op kunne vi også bidrage til at løse lavtlønsproblemerne — og måske mere effektivt, end lønpolitikken hidtil har været i stand til.

Mange andre påtrængende offentlige opgaver kunne nævnes fra uddannelsesmæssige, sociale, sundhedsmæssige eller trafikale områder, men skal vi nå længst muligt med deres løsning, er en bedre offentlig planlægning nødvendig. Venstre har meget længe efterlyst flerårige offentlige budgetter. Finansministeren har et par gange gjort tilløb til at imødekomme vore ønsker, senest med 3 års budgettet her i oktober. De flerårige budgetter er imidlertid kun et redskab — og endnu et meget ufuldkomment